

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1966
ΤΩΝ ΑΠΟΝΕΜΟΜΕΝΩΝ ΤΙΜΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΥΠΟ

Ι. Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Βασιλεῦ,

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐθρήνησε κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος τὸν θάνατον ἐπὶ αὐτῆς τακτικῶν μελῶν καὶ τριῶν ἀντεπιστελλόντων. Συγκριμένως, ἡ Α' Τάξις ἀπώλεσε δύο αὐτῆς τακτικά μέλη, τὸν **Κων. Χωρέμην** καὶ τὸν **Δημ. Φωκᾶν**. Ὁ **Κων. Χωρέμης**, τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Παιδιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἀνέδειξε διὰ τῆς ἀκαμάτου ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ἐργασίας τὸν κλάδον τῆς Παιδιατρικῆς παρ' ἡμῖν καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸν εἰς περιωπὴν ἄγνωστον πρὶν ἐν Ἑλλάδι. Τὰ ἐπιτεύγματα τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τοῦ Χωρέμη ἔγιναν πλέον κτήματα ὄχι μόνον τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱατρῶν τῆς ἀλλοδαπῆς, ὅπου ὁ Χωρέμης εἶχε καταστῆ γνωστὸς ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν.

Ὅμως, ὄχι μόνον ὡς ἐρευνητῆς καὶ ὡς ἱατρός, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπος ὁ Χωρέμης ὑπῆρξεν ἐξαίρετος. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν ἄνθρωπον γενικῶς καὶ εἰδικῶς πρὸς τὸ παιδί ἦτο πράγματι ἀνεξάντλητος.

Ὁ Ἀντιναύαρχος **Δημ. Φωκᾶς** ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἐνδόξους ναυμαχίας τῆς «Ἑλλης» καὶ τῆς «Λήμνου» καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ στόλου τοῦ Αἰγαίου κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ '12 καὶ '13. Διηύθυνε τὸ τμήμα ἱστορικῶν ἐργασιῶν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Ναυτικοῦ, καί, κατὰ τὸ διετὲς διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του ταύτης, ἐρευνήσας τὰ Ἀρχεῖα, συνέλεξε τὸ ἱστορικὸν ὕλικόν διὰ τὸ ἔργον του «Χρονικά τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ» ἀπὸ τοῦ 1833 - 1873. Κατὰ τὴν

ἔξοδον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Α΄ παγκόσμιον πόλεμον ἐτοποθετήθη ναυτικὸς Διοικητὴς τῆς νήσου Σάμου καὶ ὠργάνωσε τὴν ἄμυναν τῆς νήσου. Τὸ 1918 ὁ Φωκᾶς εἶναι ὑπαρχος τοῦ θωρηκτοῦ «Λῆμνος», τὸν δὲ Μάϊον τοῦ 1919 ὡς ὑποπλοίαρχος τοῦ θωρηκτοῦ «Λῆμνος» ἀποβιβάζεται πρῶτος εἰς Σμύρνην. Τὸ ὄνομα τοῦ Δημ. Φωκᾶ εἶναι συνδεδεμένον μὲ ὅλους τοὺς ἄθλους τοῦ ἐλληνικοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ Δημ. Φωκᾶς ὅμως κατέστη ἐπιφανὴς ὄχι μόνον διὰ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἐλληνικὸν ναυτικόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἱστορικὰ ἔργα του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ «Χρονικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ», τὰ ὁποῖα ἀνέφερα ἀνωτέρω, ἀναφέρω τὰ ἔργα του «Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου», «Τὰ καράβια τοῦ Ἀγῶνος», «Ὁ στόλος τοῦ Αἰγαίου τοῦ 1912-13» καὶ τὴν περισπούδαστον ἔκθεσίν του ἐπὶ τῆς δράσεως τοῦ ἐλληνικοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940-44.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς τὸ σύνολον τὸ ἔργον τοῦ Δημ. Φωκᾶ. Ἡ ἐκτίμησις τοῦ ὅλου ἔργου του θὰ γίνῃ εἰς εἰδικὸν μνημόσυνον καὶ εἰς ἑκτακτον συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ Β΄ Τάξις τῆς Ἀκαδημίας ἀπώλεσε τέσσαρα ἐξαίρετα μέλη αὐτῆς. Τὸν **Σπύρον Μελᾶν**, τὸν **Κων. Ρωμαῖον**, τὸν **Σωκράτη Κουγέαν** καὶ τὸν **Ἰωάννην Καλιτσουνάκην**. Ὁ **Σπῦρος Μελᾶς** ἀνεδείχθη ὡς δημοσιογράφος καὶ λογοτέχνης. Τὰ ἔργα του εἶναι τόσον πολλὰ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μνημονευθοῦν κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν. Ἡ συμβολὴ τοῦ Σπύρου Μελᾶ εἰδικῶς εἰς τὸ θέατρον ὑπῆρξε κυριολεκτικῶς δημιουργική. Ὁ Μελᾶς ἐγνώριζε τὸ θέατρον ὅσον ὀλίγοι. Ἀπὸ τὰ ἱστορικά του ἔργα ἀναφέρω τὶς «Πολεμικὲς σελίδες τῶν Βαλκανικῶν πολέμων», «Τὸ 21 καὶ ἡ Κρήτη», «Ὁ Γέρος τοῦ Μωρητᾶ», «Ὁ ναύαρχος Μιαούλης». Ὁ κάλαμος τοῦ Μελᾶ ὑπῆρξεν ἀκάματος μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς τοῦ συγγραφέως.

Ὁ **Κων. Ρωμαῖος**, ὁμότιμος καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, ἀνήκει εἰς τὴν παλαιάμαχον φρουράν τῶν ἐλλήνων ἀρχαιολόγων. Ἐδρασεν ὡς ἔφορος ἀρχαιοτήτων, ὡς διευθυντὴς

τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ ὡς τακτικὸς καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, ὅπου εἶχα τὴν καλὴν τύχην, ὡς νεαρὸς τότε καθηγητὴς, νὰ εὕρω εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸν ἐξαίρετον ἐραστὴν τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ κάλλους. Διάσημος ἐγένετο ὁ Ρωμαῖος διὰ τῶν ἀνασκαφῶν αὐτοῦ τοῦ ἐν Θέρμῳ τῆς Αἰτωλίας τεμένους καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεορίου Ἀπόλλωνος καὶ διὰ τῶν συναφῶν ἀρχαιολογικῶν ἐργασιῶν του, διὰ τῶν ὁποίων ἀπέκτησεν ἡ ἐπιστήμη σαφῆ εἰκόνα τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου τούτου καὶ τῆς χρονολογικῆς σειρᾶς τῶν εὐρεθέντων μνημείων. Εἰδικώτεροι ἐμοῦ θὰ ἐκτιμήσουν δεόντως τὸ ἔργον τοῦ Κων. Ρωμαίου. Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ ἀφήσω ἀμνημόνευτον τὴν ἀπειρον στοργὴν τοῦ Ρωμαίου πρὸς τοὺς μαθητάς του, οὔτε καὶ νὰ ἀποσιωπήσω τὸν ἄσβεστον αὐτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν τέχνην καὶ τὰ τοπία ὁπόθεν αὕτη ἐβλάστησεν.

Ὁ Σωκράτης Κουγέας, ὁμότιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀνεδείχθη ὡς ἱστορικὸς ὄχι μόνον τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων περιόδων τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, τῆς Βυζαντινῆς καὶ τῆς Νεωτέρας. Τὸν ἱστορικὸν νοῦν τοῦ Κουγέα διέγινωσεν σαφῶς ἐξ ἀρχῆς ὁ Σπυρίδων Λάμπρος. Ἡ ἱστορικὴ ἐμβρίθεια τοῦ Κουγέα εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους ὅσους καταγίνονται μὲ τὴν ἱστορίαν, ἡμετέρους καὶ ξένους. Ἡ διαύγεια, ἡ ὀξύνοια καὶ ἡ συμμετρία τοῦ νοῦ τοῦ Κουγέα εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ ἔργου του. Τὰ γνωρίσματα ταῦτα διετήρησεν ὁ Κουγέας μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ἰωάννης Καλιτσουνάκης, ὁμότιμος καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, διεκρίθη διὰ τὴν πολυσχιδῆ αὐτοῦ φιλολογικὴν ἐπίδοσιν καὶ δρᾶσιν. Ἐδίδασκε συγχρόνως ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Ἐκ τῶν ἐργασιῶν του ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Μεσαιωνικαὶ καὶ νέαι ἐλληνικαὶ ἐρμηνεῖαι παρ' Εὐσταθίῳ», καὶ τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑπταδικαὶ ἔρευναι». Αἱ προσωπικαὶ του σχέσεις πρὸς διακεκριμένους ξένους φιλόλογους καὶ συγκεκριμένως τὸν Wilamowitz καὶ τὸν Jaeger, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ μακρὰ αὐτοῦ παραμονὴ εἰς τὸ ἔξωτερόν,

ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Καλιτσουνάκην νὰ ἀποκτήσῃ καθολικὴν ἐποπτείαν τῆς κλασσικῆς φιλολογίας. Ὁ Ἰωάννης Καλιτσουνάκης ἀνήκει εἰς τὴν παλαίμαχον γενεάν τῶν φιολόγων. Ἡ ἀκρίβεια τοῦ λόγου, ὁ ὀρθὸς νοῦς, ἡ ἰσόρροπος σκέψις καὶ ἡ φιλάνθρωπος διάθεσις καὶ εἰδικῶς ἡ ἀριστοτελικὴ φιλία ἦσαν τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ ἀνδρός.

Ἡ Γ' Τάξις ἀπώλεσε τὸν **Κων. Τριανταφυλλόπουλον**, ὁμότιμον καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁ Τριανταφυλλόπουλος ἀνεδείχθη διὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν γενικὴν θεωρίαν τοῦ Δικαίου, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρωμαϊκοῦ, τοῦ Βυζαντινοῦ καί, τέλος, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἰσχύοντος ἐν Ἑλλάδι Ἀστικοῦ Δικαίου. Διάσημος κατέστη ὁ Τριανταφυλλόπουλος ἰδίᾳ διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ περὶ ἐλευθέρας ἐρμηνείας τοῦ Δικαίου. Πρῶτος αὐτὸς ἐν Ἑλλάδι ἐπραγματεύθη συστηματικῶς τὴν νέαν ταύτην ἐρμηνευτικὴν τοῦ Δικαίου μέθοδον, πρῶτος ἐπίσης ἐν Ἑλλάδι ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῶν παύρων διὰ τὴν ἔρευναν τοῦ ἐλληνικοῦ καὶ ἐλληνιστικοῦ Δικαίου. Τινὲς τῶν ἐργασιῶν του μετεφράσθησαν εἰς τὴν γερμανικὴν καὶ γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ ἐκρίθησαν εὐφήμως ὑπὸ νομικῶν διεθνoῦς κύρους. Σπουδαία ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ τοῦ Τριανταφυλλοπούλου εἰς τὴν ἐκπόνησιν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ὅ,τι ὅμως κατ' ἐξοχὴν χαρακτηρίζει τὸ ὅλον ἔργον τοῦ Τριανταφυλλοπούλου εἶναι ἡ φιλοσοφικὴ θεώρησις τοῦ προβλήματος τοῦ Δικαίου. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν ὅλην θεώρησιν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ Δικαίου ἔχει ἡ φιλοσοφικὴ παιδεία. Ὁ Τριανταφυλλόπουλος συνεδύαζεν ἐν ταύτῃ τὸν νομικὸν καὶ τὸν φιλόσοφον. Ἡ φιλοσοφικὴ ἐργήγορσις τοῦ πνεύματος ἦτο ἀκριβῶς ἐκείνη ἡ ὁποία ἔδιδε πνοὴν καὶ ζωὴν εἰς τὰς νομικὰς ἐργασίας τοῦ Τριανταφυλλοπούλου.

Πέραν ὅμως τῶν ἐπτὰ τακτικῶν μελῶν ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐθρήνησε καὶ τὸν θάνατον τριῶν ἀντεπιστελλόντων αὐτῆς μελῶν. Συγκεκριμένως ἡ Α' Τάξις ἀπώλεσε τὸ ἀντεπιστέλλον αὐτῆς μέλος **Σταῦρον Τσουρουκτσόγλου**, διακεκριμένον ἐρευνητὴν τῆς βακτηριολογίας. Ἡ Β' Τάξις ἀπώλεσε τὸν καλλιτέχνην **Δημήτριον Γαλάνην**, μέλος τῆς Γαλλι-

κῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ἐπίσης ἡ αὐτὴ Τάξις ἀπώλεσε τὸ ἀντεπιστέλλον αὐτῆς μέλος **Bernhard Schweitzer**, καθηγητὴν τῆς Ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Tübingen.

Εἶχα τὴν καλὴν τύχην νὰ παρακολουθήσω τὰ μαθήματα τοῦ Schweitzer, ὅταν οὗτος ἦτο ἀκόμη ὑφηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Heidelberg. Εἰς αὐτὸν ὀφείλω τὴν πρώτην μου γνωριμίαν μὲ τὴν τέχνην τῆς Περγάμου. Ἐκτοτε ἡ φιλία συνέδεσε τὸν διδάσκαλον καὶ τὸν μαθητὴν.

Ἄν ὅμως ὁ θάνατος ἀφῆρασεν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν δέκα τακτικὰ καὶ ἀντεπιστέλλοντα μέλη, ἡ ζωὴ ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος καὶ μάλιστα κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν δέκα νέα μέλη, καὶ συγκεκριμένως ἑπτὰ τακτικὰ καὶ τρεῖς ξένους ἐταίρους. Ὡς τακτικὰ μέλη ἐξελέγησαν εἰς τὴν Α' Τάξιν οἱ κύριοι : **Ἡλίας Μαριολόπουλος** εἰς τὴν ἔδραν τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, **Νικόλαος Λοῦρος** εἰς τὴν ἔδραν τῶν Ἱατρικῶν Ἐπιστημῶν, **Φίλων Βασιλείου** εἰς τὴν ἔδραν τῶν Μαθηματικῶν Ἐπιστημῶν (μαθηματικῆς ἀναλύσεως), **Ὁθων Πυλαρινός** εἰς ἑτέραν ἔδραν Μαθηματικῶν Ἐπιστημῶν (γεωμετρίας). Ἐπίσης εἰς τὴν Β' Τάξιν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν ἐξελέγησαν ὡς τακτικὰ μέλη οἱ κύριοι : **Ἀνδρέας Ξυγγόπουλος** εἰς τὴν ἔδραν τῆς Βυζαντινῆς καὶ μεταβυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας, **Δημήτριος Πικιώνης** εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ **Διονύσιος Ζακυθινός** εἰς τὴν ἔδραν τῆς Βυζαντινῆς καὶ μεταβυζαντινῆς Ἱστορίας καὶ Πολιτισμοῦ.

Ὡς ξένοι ἐταῖροι ἐξελέγησαν εἰς τὴν Β' Τάξιν οἱ κύριοι : **Gerhard Rohlfs**, τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ρωμανικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Τυβίγγης, **Gyula Moravcsik**, τακτικὸς καθηγητὴς τῆς ἑλληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βουδαπέστης, καὶ **Louis Robert**, καθηγητὴς τῆς ἐπιγραφικῆς καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων εἰς τὸ College de France.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος εἰσῆχθησαν εἰς τὴν κεντρικὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς βιβλιοθήκας τῶν Κέν-
ΠΑΑ 1966

τρων Ἐρεῦνης ἄνω τῶν δύο χιλιάδων τόμων βιβλίων καὶ περιοδικῶν.

Οἰκονομικὴν ἐπικουρίαν ἐκ 200.000 δραχμῶν, διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Α' τόμου τῶν εἰς τὴν Κρητικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1866 - 69 ἀφορώντων ἐγγράφων τῶν ἐν Κρήτῃ προξενικῶν Ἀρχῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐδέχθη ἡ Ἀκαδημία ἀπὸ τὴν Πολιτείαν καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως. Ἐπίσης ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος διέθεσε ποσὸν 20.000 δρχ. διὰ τὴν φωτογράφησιν ἀγιογραφικῶν καὶ ἱστορικῶν μνημείων τῆς Δυτικῆς Θεσσαλίας. Ἐκφράζω καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ πρὸς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἀκαδημίας διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνισχύσεις.

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀθλοθετῶν προσετέθησαν ἐφέτος τέσσαρες νέοι ἀθλοθέται. Πρῶτον, ἡ Δ.Ε.Η. ἠθλοθέτησε βραβεῖον 40.000 δρχ. εἰς μνήμην τοῦ Ἀναργύρου Δημητρακοπούλου, διὰ τὴν συγγραφὴν ἐργασίας ἀναφερομένης εἰς τὴν παραγωγὴν ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας ἐν Ἑλλάδι. Δεύτερον, ἡ Ἑνωσις Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν ἠθλοθέτησε βραβεῖον ἐκ 50.000 δρχ. διὰ τὴν συγγραφὴν ἱστορίας τῶν ἀγώνων τῆς Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως 1866 - 69. Τρίτον, ὁ κ. Βασίλειος Κοῦνης ἠθλοθέτησε βραβεῖον ἐκ δρχ. 25.000 εἰς μνήμην Ἐπαμεινώνδα καὶ Ἀθανασίου Σμπαρούνη διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῆς Δωρίδος. Τέλος, ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα σύζυγος Πανσανίου Καρελλοπούλου ἠθλοθέτησε βραβεῖον εἰς μνήμην τοῦ πατρός της Νικολάου Κορκοφίγκα, πρὸς βράβευσιν τοῦ καλυτέρου πρωτοτύπου φιλοσοφικοῦ ἔργου ἐκδεδομένου κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν.

Ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις καὶ ὁμιλίαι κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐγένοντο ἐν συνόλῳ 36 ὑπὸ τακτικῶν καὶ προσέδρων μελῶν κατὰ τὰς δημοσίας συνεδρίας τῆς Ἀκαδημίας.

Δημοσιεύματα εἰς αὐτοτελεῖς τόμους ἐξέδωκεν ἡ Ἀκαδημία κατὰ τὸ ἔτος 1966 τὰ ἀκόλουθα :

α) Τὸν 39^{ον} τόμον τῶν *Πρακτικῶν* αὐτῆς.

β) Τὸν 26^{ον} τόμον τῶν *Πραγματειῶν* περιλαμβάνοντα ἐργασίαν τοῦ κ. Δημητρίου Γκίνη ὑπὸ τὸν τίτλον «*Περίγραμμα Ἱστορίας τοῦ μεταβυζαντινοῦ Δικαίου*».

γ) Τὸν 12^{ον} τόμον τῆς *Ἐπετηρίδος* τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου (Κέντρου Ἑρεῦνης Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ).

δ) Περιγραφὴν καὶ ἱστορίαν τῆς μονῆς «*Ὀλυμπιώτισσα*», γενομένην ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κέντρου κ. Εὐαγγέλου Σκουβαρά.

ε) Τὸν ἕνατον καὶ δέκατον τόμον τοῦ *Λεξικογραφικοῦ Δελτίου*, ἐκδιδομένου ἀπὸ τὸ Κέντρον Συντάξεως τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσης.

ς) Τὸν Α' τόμον τοῦ *Καταλόγου Χειρογράφων ἀποκειμένων εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν μονῶν τῶν Μετεώρων*. Ὁ κατάλογος οὗτος τῶν χειρογράφων ἐγένετο ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον ἀκαδημαῖκὸν Νικόλαον Βέην καὶ ἐκδίδεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν δημοσιευμάτων τοῦ Κέντρου Ἑρεῦνης Μεσαιωνικοῦ καὶ Νέου Ἑλληνισμοῦ.

Οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν δι' ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας παρέσχεν ἡ Ἀκαδημία εἰς τοὺς ἀκαδημαῖκους κ. *Ἰωάννην Τριγκαλινὸν* διὰ τὴν ἐκτέλεσιν γεωλογικῶν ἐρευνῶν εἰς τὴν περιοχὴν μεταξὺ Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ Διδυμοτείχου, εἰς τὸν κ. *Γεώργιον Ἰωακείμογλου* δι' ἐκτέλεσιν ἐρευνῶν εἰς τὸν κλάδον του, καὶ εἰς τὸν κ. *Ἰωάννην Ξανθάκη* διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐρευνητικοῦ του προγράμματος «*Ἡ πρόγνωσις τῆς ἡλιακῆς δραστηριότητος κατὰ τὸν 20^{ον} κύκλον*».

Εἰς ἐκτάκτους συνεδρίας τῆς Ἀκαδημίας ἐγένοντο αἱ ἀκόλουθοι ἐκδηλώσεις. Τὴν 27^{ην} Ἀπριλίου καὶ τὴν 29^{ην} Μαΐου, εἰς δημοσίας συνεδρίας τῆς Ὀλομελείας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων τοῦ Πλάτωνος, ὡμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. **Κων. Τσάτσος** μὲ θέμα: «*Πλάτωνος πολιτικά. Α' Οἱ σκοποὶ τῆς πολιτείας. Β' Οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ*

νόμοι». Κατὰ τὴν δημοσίαν ἑκτακτον συνεδρίαν τῆς Ὀλομελείας τῆς 16^{ης} Νοεμβρίου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς μεγάλης Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1866 - 69 καὶ τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου ὠμίλησεν ὁ ἀκαδημαῖκός κ. **Ἡλίας Βενέζης** με θέμα: «*Ἡ λάμψις τῆς θυσίας*». Τέλος, τὴν 22^{αν} Νοεμβρίου ἡ Ἀκαδημία εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τῆς Ὀλομελείας ἐτέλεσε τὸ *ἐπιστημονικὸν μνημόσυνον τοῦ Κων. Τριανταφυλλοπούλου* με ὁμιλητὴν τὸν κ. **Κων. Τσάτσον**, τὴν δὲ 29^{ην} Νοεμβρίου εἰς δημοσίαν ἐπίσης συνεδρίαν τῆς Ὀλομελείας ἐτέλεσε τὸ *ἐπιστημονικὸν μνημόσυνον τοῦ Κων. Χωρέμη* με ὁμιλητὴν τὸν κ. **Γεώργιον Ἰωακείμογλου**.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἡ Ἀκαδημία συμμετέσχεν εἰς τοὺς ἐξῆς ἑορτασμούς. Πρῶτον, εἰς τὸν ἐν Παρισίοις ἑορτασμὸν τῆς τριακοσιοστῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἐξεπροσωπήθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἀκαδημαῖκοῦ κ. *Ἡλίας Μαριολόπουλου*. Δεύτερον, εἰς τὸν ἐν Βρυξέλλαις ἑορτασμὸν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 125 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας Ἱατρικῆς τοῦ Βελγίου, ἐξεπροσωπήθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἀκαδημαῖκοῦ κ. *Νικολ. Λορέου*. Τρίτον, εἰς τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ ἑορτασμὸν τῆς 100ετίας ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς Ρουμανίας, ἐξεπροσωπήθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἀκαδημαῖκοῦ *Ἰω. Καλιτσονάκη*. Καὶ τέταρτον, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν συμμετέσχεν εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἑορτασμὸν τῶν 1100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, οἵτινες μετέδωσαν τὸν χριστιανισμὸν εἰς τοὺς Σλάβους. Εἰς τὸν ἑορτασμὸν τοῦτον ἐξεπροσώπησε τὴν Ἀκαδημίαν ὁ ἀκαδημαῖκός κ. *Παν. Μπρατσιώτης*.

Τὰ διεθνῆ συνέδρια, εἰς τὰ ὁποῖα μετέσχεν ἡ Ἀκαδημία κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, εἶναι τὰ ἀκόλουθα: Πρῶτον, τὸ ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης κατ' Ἀπρίλιον συνελθὸν Β' διεθνὲς Κρητολογικὸν συνέδριον. Τὴν Ἀκαδημίαν ἐξεπροσώπησεν ὁ ἀείμνηστος ἀκαδημαῖκός *Ἰω. Καλιτσον*-

νάκης. Δεύτερον, ἡ ἐνάτη Σύνοδος τῆς Διεθνoῦς Ἐπιτροπῆς Ἐρευνῶν τοῦ Διαστήματος γενομένη ἐν Βιέννῃ. Τὴν Ἀκαδημίαν ἐξεπροσώπησεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἰω. Ξανθᾶκης. Τρίτον, τὸ ἐν Βιέννῃ ἐπίσης γενομένον Ζ' Διεθνὲς συμπόσιον τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Διαστήματος. Τὴν Ἀκαδημίαν ἐξεπροσώπησεν ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἰω. Ξανθᾶκης. Τέταρτον, ἡ ἐν Βρυξέλλαις γενομένη ἐτησία Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Διεθνoῦς Ἀκαδημαϊκῆς Ἐνώσεως. Τὴν Ἀκαδημίαν ἐξεπροσώπησεν ὁ ἀείμνηστος ἀκαδημαϊκὸς Ἰω. Καλιτσοννάκης. Πέμπτον, ἡ ἐν Σουηδία συνέλευσις τῆς Διεθνoῦς Ἐνώσεως Καθαρᾶς καὶ Ἐφηρμοσμένης Χημείας. Ἐκπρόσωπος τῆς Ἀκαδημίας ἦτο ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Λεωνίδα Ζέρβας. Ἑκτον, τὸ ἐν Μόσχᾳ συνέδριον τῆς Κρυσταλλογραφίας. Ἐκπρόσωπος τῆς Ἀκαδημίας ἦτο ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Καῖσαρ Ἀλεξόπουλος. Ἑβδομον, ἡ ἐν Ντούμπνα τῆς Ρωσίας γενομένη Ε' Γενικὴ Σύνοδος τῆς Διεθνoῦς Μαθηματικῆς Ἐνώσεως. Ὅγδοον, τὸ ἐν Μόσχᾳ Διεθνὲς συνέδριον Μαθηματικῶν. Ἐκπρόσωπος τῆς Ἀκαδημίας καὶ εἰς τὴν Γενικὴν Σύνοδον τῆς Διεθνoῦς Μαθηματικῆς Ἐνώσεως καὶ εἰς τὸ Διεθνὲς Μαθηματικὸν Συνέδριον ἦτο ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Κων. Παπαϊωάννου. Καὶ ἕνατον, τὸ ἐν Ὁξφόρδῃ γενομένον ΙΓ' διεθνὲς συνέδριον Βυζαντινολογικῶν Σπουδῶν, ἐνθα ἐξεπροσώπησε τὴν Ἀκαδημίαν ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἀνδρέας Ξυγγόπουλος.

Ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἰω. Ξανθᾶκης συμμετέσχεν εἰς τὸ πρόγραμμα ἀνταλλαγῆς καθηγητῶν ἀνωτάτων ἰδρυμάτων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ξένων χωρῶν μεταβὰς εἰς Ἰταλίαν.

Τὸ ἔργον τῶν Ἀρχείων τῆς Ἀκαδημίας, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ προσφάτου νομοθετικοῦ διατάγματος μετωνομάσθησαν εἰς Κέντρα Ἐρευνῶν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιασθῇ δι' ὀλίγων γραμμῶν. Ἄν ὅμως δὲν δύναμαι νὰ ἐνδιατρίψω ἐνταῦθα εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ τὴν ὅλην κατανομὴν ἐργασίας τὴν συντελουμένην εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἐπιστημονικά, ἐρευνητικὰ Κέντρα τῆς Ἀκαδημίας, δύναμαι πάντως νὰ ἐξάρω τὸ συν-

τελούμενον εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς ἔργον καὶ νὰ ἐπαινέσω τὴν ἀκάματον δραστηριότητα καὶ εὐσυνειδησίαν τῶν εἰς τὰ ὡς ἄνω κέντρα ἐργαζομένων ἐπιστημόνων. Ἐπίσης ἐπιθυμῶ νὰ ἀναφέρω ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς εἰς τὰ κέντρα ἐρεῦνης ἐργαζομένους ἐπιστήμονας συμμετέσχον εἰς ἐπιστημονικὰ συνέδρια καὶ προέβησαν καὶ εἰς σχετικὰς πρὸς τὸ ἔργον των ἀνακοινώσεις. Αἱ σχετικαὶ περὶ ὅλων αὐτῶν λεπτομερεῖς πληροφορίαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ παρόντος ἔτους.

Τὸ ἔργον τῶν Ἀρχείων τῆς Ἀκαδημίας εἶναι ἔργον ἀθόρυβον, μακρᾶς πνοῆς καὶ διαρκείας, ἀφανὲς καὶ συλλογικόν. Φανερόν ὅμως καθίσταται τὸ ἔργον τοῦτο, ὅταν προσλαμβάνῃ ἀντικειμενικὴν μορφήν εἰς ἐκδόσεις τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἀνέφερα δὲ πρὶν τὰς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γενομένας ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐκδόσεις, αἱ περισσότεραι τῶν ὁποίων ἀπέρρευσαν ἐκ τῆς δραστηριότητος τῶν Ἀρχείων. Δὲν ἀναφέρω τὰς ὑπὸ ἐκτύπωσιν εὕρισκομένας ἐκδόσεις.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἀναφέρω καὶ πέντε μελέτας τοῦ Κέντρου Ἑρευνῶν Ἀστρονομίας καὶ Ἐφηρμοσμένων Μαθηματικῶν, ἥτοι: μελέτην τῶν προβλημάτων τῶν σχετικῶν μὲ τὴν γένεσιν τῶν ἀστέρων, γενομένην ὑπὸ τοῦ Ἐλόπτου τοῦ Κέντρου ἀκαδημαϊκοῦ κ. *Ἰω. Ξανθάκη* καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. *Μαυρίδη* ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν ἀμερικανὸν ἀστρονόμον *Στρεμγκρεν*. Στατιστικὴν μελέτην τῆς ἡλιακῆς δραστηριότητος ἀνήκουσαν ἐπίσης εἰς τὸν ἀκαδημαϊκὸν κ. *Ξανθάκη*. Μελέτην τῶν ταχυτήτων περιστροφῆς τῶν ἀστέρων ὠρισμένων διαχύτων ἀστρικῶν σμηνῶν γενομένην ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ Κέντρου καθηγητὴν κ. *Μαυρίδη* ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀμερικανοῦ ἀστρονόμου Καθηγητοῦ κ. *Κράφτ*.

Ἐπίσης πρέπει νὰ μνημονευθῇ ὅτι τὸ Κέντρον Ἑρευνῶν Ἀστρονομίας καὶ Ἐφηρμοσμένων Μαθηματικῶν ἐξετέλεσε καὶ χρὴ γραμματείας τῶν κάτωθι ἐθνικῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιτροπῶν: Τῆς Ἑθνικῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἑθνικῆς Μαθηματικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἑθνικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰ Διεθνῆ Ἔτη τοῦ ἐν Ἡρεμίᾳ Ἡλίου, καὶ τῆς

Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρευνῶν τοῦ Διαστήματος. Διὰ τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων συνδέεται ἡ χώρα μας μετὰ τῶν ἀντιστοιχῶν διεθνῶν ἐπιστημονικῶν ὀργανισμῶν.

Δύο γεγονότα πρωταρχικῆς σημασίας διὰ τὴν πληρεστέραν λειτουργίαν καὶ ἀπόδοσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας πρέπει νὰ μνημονεύσω κατὰ τὴν σημερινὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας. Πρῶτον, τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Μεγάλου τῶν Κέντρων Ἐρευνῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Τὸ κτήριον τοῦτο ἀνηγέρθη δαπάναις τῆς Ἀκαδημίας ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου τῆς κατεδαφισθείσης οἰκίας Γεωργ. Οἰκονόμου, δωρεᾶς εἰς Ἀκαδημίαν, κεῖται δὲ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Δεξαμενῆς καὶ περιβάλλεται ἀπὸ τὰς ὁδοὺς Ἡρακλείτου, Ἀναγνωστοπούλου καὶ τὴν πλατεῖαν τῆς Δεξαμενῆς. Τριετὴς ἀκάματος ἐργασία τῆς πρὸς τοῦτο ἰδρυθείσης καὶ ὑπὸ ἀκαδημαϊκῶν ἀποτελουμένης Ἐπιτροπῆς Κτηρίου ἐχρειάσθη διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ δευτέρου τούτου Μεγάλου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὅπου ἐγκαθίστανται ἤδη τὰ Κέντρα Ἐρεῦνης τῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ δεύτερον γεγονός, πρωταρχικῆς ἐπίσης σημασίας διὰ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, εἶναι ἡ ψήφισις τοῦ ὑπ' ἀρ. 4545 τοῦ 1966 νομοθετικοῦ διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποῖου διπλασιάζονται αἱ ὀργανικαὶ θέσεις τοῦ ἐπιστημονικοῦ, διοικητικοῦ καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀκαδημίας, καὶ εὐρύνεται ἡ ἐπιστημονικὴ δραστηριότης αὐτῆς διὰ τῆς δημιουργίας καὶ νέων Κέντρων Ἐρεῦνης, ἥτοι τοῦ Κέντρου Ἐρεῦνης Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, τοῦ Ἀρχείου Τοπωνυμίων, τοῦ Γραφείου Ἐπιστημονικῶν Ὁρῶν καὶ Νεολογισμῶν καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Συλλογῆς καὶ κατατάξεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Διὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐκκρεμοῦντος νομοσχεδίου τούτου ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὴν Ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν, διότι μὲ πολλὴν κατανόησιν διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας κατέστησε τὸ νομοσχέδιον νόμον τοῦ Κράτους. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν, παρακαλῶ τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἀκαδημίας νὰ μοῦ

ἐπιτρέψη νὰ ἐκφράσω ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας τὰς εὐχαριστίας της καὶ πρὸς αὐτὸν προσωπικῶς, διότι ἡ αὐτοπρόσωπος μέριμνα συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψήφισιν τοῦ ἐν λόγῳ νομοθετικοῦ διατάγματος.

Ἀκολουθοῦσα ἡ Ἀκαδημία τὴν παλαιὰν αὐτῆς παράδοσιν, ἀπονέμει καὶ ἐφέτος τὰ ἀκόλουθα βραβεῖα μετὰ γνώμην τῶν τριῶν Τάξεων αὐτῆς:

Μετὰ γνώμην τῆς *Τάξεως τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμονται:

1) Ἑπαινος εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. **Νικόλαον Τσαμπούλαν** καὶ τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ διὰ τὸ ἔργον τῆς ἐπιτυχοῦς μετεκπαιδεύσεως τῶν ἱατρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. Τσαμπούλας, ἅμα τῇ ἐκλογῇ του, πρὸ 16 ἐτῶν, ὡς καθηγητοῦ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Σχολῆς, εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὀργανώσεως εἰς τὴν χώραν μας μετεκπαιδευτικῶν μαθημάτων δι' ἱατρούς, ἀφορώντων εἰς βασικὰς γνώσεις πολλῶν εἰδικοτήτων τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Ἐκτοτε τὰ μαθήματα ταῦτα ὀργανοῦνται συστηματικῶς κατ' ἔτος, σημειώσαντα μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Ἡ καθιέρωσις τῶν μετεκπαιδευτικῶν μαθημάτων, ἐχόντων ὡς σκοπὸν τὴν ἐνημέρωσιν τῶν ἱατρῶν ἐπὶ τῶν νεωτέρων προόδων τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, τόσον ἀπὸ θεωρητικῆς ὥσον, καὶ πρὸ πάντων, ἀπὸ πρακτικῆς πλευρᾶς, ἐξετιμήθη ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἱατρικὴ Σχολὴ δὲ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κατανοήσασα τὴν σπουδαιότητα τῶν μαθημάτων αὐτῶν, ἐνίσχυσε διὰ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς ὅλων τῶν καθηγητῶν αὐτῆς εἰς τὴν μετεκπαιδευτικὴν δραστηριότητα.

2) Τὸ Βραβεῖον Ἑπαμ. Παπαστράτου, ἐκ δραχμῶν 25.000, εἰς τὸ **Σωματεῖον «Οἱ φίλοι τῶν Ἀθηνῶν»**, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1958 πραγματοποιεῖ, διὰ τῆς προκηρύξεως βραβείων καὶ δι' ἄλλων μέσων, ἀξιόλογον δρᾶσιν πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν πάσης πρωτοβουλίας

σκοπούσης τὸν δι' ἀνθέων καλλωπισμὸν καὶ τὴν δενδροφύτευσιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς συνοικισμῶν.

Ἡ μέχρι τοῦδε δρᾶσις τοῦ Σωματείου τούτου ὑπῆρξε σημαντικωτάτη ἐξ ἐπόψεως διαδόσεως παρὰ τῷ λαῷ, κατὰ τὸν τελεσφορώτερον τρόπον, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ πράσινον, τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν καθαριότητα.

Μετὰ γνώμην τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμονται :

1) *Εὔφημος μνεία* εἰς τὸν κ. **Τηλέμαχον Κατσουγιάννην** διὰ τὸ ἐκ δύο τευχῶν ἔργον αὐτοῦ «Περὶ τῶν Βλάχων τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν», ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ συγγραφεὺς ἐπιχειρεῖ καθολικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ προβλήματος τῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσοβλάχων καὶ ἐρευνᾷ τὴν μεσαιωνικὴν καὶ νεωτέραν ἱστορίαν αὐτῶν.

2) *Εὔφημος μνεία* εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. **Θεόφιλον Σιμόπουλον** διὰ τὸ βιβλίον αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἱερὰ μονὴ Ζερμπίτης».

Ὁ συγγραφεὺς εἰργάσθη μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου, τὸ ὁποῖον, μὲ τὴν περιγραφὴν τῶν κτισμάτων τῆς Μονῆς, τοῦ καθολικοῦ τῆς καὶ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ τοιχογραφιῶν, μὲ τὴν ἀπαρίθμησιν καὶ ἀπεικόνισιν τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ἐκ τῆς παλαιότερας ὑπαρχούσης ἐκεῖ μονῆς προερχομένων βυζαντινῶν γλυπτῶν καὶ μὲ τὴν δημοσίευσιν τῶν σφριζομένων παλαιῶν ἐγγράφων καθὼς καὶ τῶν τουρκικῶν τοιούτων, τῶν ὁποίων παρατίθεται καὶ ἡ μετάφρασις τῶν εἰς ἐλληνικὴν, ἀποτελεῖ ἀξιόλογον βοήθημα.

3) *Εὔφημος μνεία* εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐν Φλωρίνῃ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου «**Ὁ Ἀριστοτέλης**» ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ 1957 ὁμώνυμον περιοδικόν.

Ἡ δρᾶσις τοῦ Συλλόγου ἐκτείνεται εἰς ἀκριτικὴν περιοχὴν τῆς χώρας, ὅπου πᾶσα μορφωτικὴ προσπάθεια εἶναι ἐπαινετή.

4) *Ἑπαινος* εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἑται-

ρείας Σεργῶν - Μελενίκου ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «**Σερραϊκὰ Χρονικά**».

Ἀπὸ τοῦ 1953 μέχρι τοῦ 1963 ἐξεδόθησαν τέσσαρες τόμοι αὐτοῦ, περιέχοντες λίαν ἀξιόλογον ἱστορικὴν καὶ λαογραφικὴν ὕλην. Τὸ ἔργον τῆς ἐκδιδούσης τὸ περιοδικὸν τοῦτο Ἑταιρείας, ἔχον ὡς σκοπὸν τὴν διάσωσιν ἱστορικῶν πηγῶν, λαϊκῶν ἐθίμων, παραδόσεων καὶ γλωσσολογικοῦ ὕλικου, ὁσημέραι λησμονουμένων καὶ ἐξαφανιζομένων, εἶναι πολὺτιμον καὶ λίαν χρήσιμον.

5) Ἑπαινος εἰς τὴν κ. **Ντιάναν Ἀντωνακάτου** διὰ τὴν εἰς μέγα σχῆμα ἐργασίαν αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑπτάνησα», ἀποτελουμένην ἐκ κειμένων καὶ εἰκόνων.

Ἡ προσπάθεια τῆς συγγραφέως, σκοπούσης διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐκδόσεως νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐνημέρωσιν καὶ μόρφωσιν τοῦ κοινοῦ, εἶναι ἀξιόλογος καὶ ἀξία ἐνθαρρύνσεως.

6) Ἑπαινος εἰς τὸν κ. **Παναγιώτην Νάκον** διὰ τὸ βιβλίον του «Ὁ Σολωμός, τραγουδιστῆς τῆς Πατρίδας καὶ τῆς Θρησκείας». Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Νάκου, ἐκδοθὲν καὶ εἰς δευτέραν βελτιωμένην ἔκδοσιν, εἶναι ἀξιόλογον, προῖον πολλοῦ κόπου καὶ πολλῆς ἐπιμελείας, ἀποτελεῖ δὲ πολὺτιμον βοήθημα διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ἔργου τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ, ἰδίως διὰ τοὺς καθηγητὰς τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως τοὺς διδάσκοντας τὸ μάθημα τῶν Νέων Ἑλληνικῶν.

7) Ἑπαινος εἰς τὸν **Νικόλαον Μηλιώρη** διὰ τὸ δίτομον ἔργον του «Τὰ Βουρλά τῆς Μικρᾶς Ἀσίας». Ὁ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἐργασίας του ταύτης ἀπεθησαύρισεν ἱστορικὸν καὶ λαογραφικὸν ὕλικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν Μικρασιατικὴν πατρίδα του, τὰ Βουρλά. Αἱ παραδόσεις καὶ ὁ κοινωνικὸς βίος τμήματος τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ — ἐνὸς κόσμου ποὺ ἐχάθη — συνελέγησαν καὶ κατεγράφησαν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἔργον του μὲ σύστημα καὶ μὲ ἄκραν ἐπιμέλειαν καὶ ἀγάπην.

8) Ἑπαινος μετὰ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως 15.000 δραχμῶν εἰς τὸν κ. **Νικόλαον Τσάκαν**, συγγράψαντα ἐργασίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Παρ-

γινές Ἐκκλησιές, ἱερὰ κειμήλια, ἀρχαῖα μνημεῖα», λίαν ἀξιόλογον καὶ ἀξίαν πολλῆς προσοχῆς.

Ὁ συγγραφεύς, κατεχόμενος ὑπὸ θερμοῦ ζήλου διὰ τὰ μνημεῖα, τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς γενετείρας του, συνεκέντρωσε μὲ πολλὸν κόπον καὶ παντοειδῆς στερήσεις πολυτιμότατον, ἄγνωστον ἄλλοθεν, ὑλικόν, ἀρχαιολογικόν καὶ λαογραφικόν, σχετικὸν μὲ τὴν Πάργαν.

Μετὰ γνώμην τῆς *Τάξεως τῶν Ἡθικῶν καὶ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς Ὀλομελείας ἀπονέμονται :

1) Ἑπαινος εἰς τοὺς Ἕλληνας ναυτικούς Πλωτάρχην **Μάριον Καλογεῤῥαν**, Λιμενάρχην Κερκύρας, **Σωτήριον Στεφᾶτον**, Λιμενικὸν ὑπαξιωματικὸν τοῦ Λιμεναρχείου Κερκύρας, καὶ τοὺς Ἰταλοὺς ναυτικούς τοῦ πληρώματος τοῦ Ἰταλικοῦ σκάφους «Roma» **Angelo Tiozzo**, πλοίαρχον, **Domenico Boscolo** καὶ **Gabriele Minuti**, ναύτας, οἵτινες ἐθελοντικῶς καὶ ὑπὸ δυσμενεστάτας καιρικᾶς συνθήκας ἐξῆλθον μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των εἰς τὸ ἀνοιχτὸν πέλαγος καὶ μετὰ λίαν δυσχερῆ καὶ ἐπικίνδυνον προσπάθειαν ἐπέτυχον τὴν ἀνεύρεσιν καὶ τὴν διάσωσιν τεσσάρων ἀλιέων, κατοίκων Μαθρακίου Κερκύρας, ναυαγησάντων εἰς τὴν ἐρημόνησον «Διάπολο», κεκμένην 20 μίλια ἀπὸ τοῦ βορείου ἄκρου τῆς Κερκύρας.

2) Ἑπαινος εἰς τὴν **Εὐδοξίαν Βαφείδου** διὰ τὰς ὑπ' αὐτῆς προσφερθείσας ἐθελοντικῶς ὑπηρεσίας εἰς κοινωφελῆ ἰδρύματα τῆς Βορείου Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐν γένει κοινωνικὴν δρᾶσιν αὐτῆς. Εἰς τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῆς ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις τῆς «Μερίμνης τοῦ παιδιοῦ» Καβάλας, ἔνθα περιθάλπονται 120 καὶ πλέον παιδιὰ ἐργαζομένων μητέρων, καθὼς καὶ ἡ ἀνέγερσις ναῶν. Ἡ «Μερίμνα τοῦ παιδιοῦ» ἐνισχύει καὶ ἀπόρους μαθητὰς τῶν δημοτικῶν σχολείων τῶν πτωχῶν συνοικιῶν τῆς Καβάλας.

Ἐάν, πρὸς τοῖς ἀνωτέρω, ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ πλουσία δρᾶσις τῆς Εὐδοξίας Βαφείδου κατὰ τὰς δυσκόλους ὥρας τῆς Βουλγαρικῆς

Κατοχής, συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι πρόκειται περὶ ἑλληνίδος, ἀφιερωσάσης τὴν ζωὴν της εἰς ἔργα ἐθνωφελῆ, εἰς ἔργα εὐποιίας.

3) Ἀντὶ τοῦ βραβείου Μιχαὴλ Πεσμαζόγλου ἀπονέμεται Ἑπαινος μετὰ τοῦ χρηματικοῦ ἐπάθλου ἐκ δραχμῶν 30.000 εἰς τὸν κ. **Νικόλαον Λώλην**, δικηγόρον, διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «ὅποιος τ' ἀκούει σώνεται κι' ὅποιος τὸ λέει ἀγιάζει» συγγραφείσαν ὑπ' αὐτοῦ μελέτην περὶ τῶν τεσσάρων συμβάσεων τῶν υπογραφεισῶν εἰς Γενεύην κατὰ τὸ ἔτος 1949 ὑπὲρ τῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τελούντων (τραυματιῶν, αἰχμαλώτων καὶ ἀμάχου πληθυσμοῦ), εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλάς διεδραμάτισε πρωτεύοντα ρόλον.

Ὁ συγγραφεὺς εἰς ἐκτενῆ εἰσήγησιν ἐρευνᾷ διάφορα θέματα γενικωτέρου περιεχομένου, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ τῆς διακρίσεως μαχητῶν καὶ ἀμάχων, τὸ τῆς διεθνοῦς καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύος τῶν ἐν λόγῳ τεσσάρων συμβάσεων ὡς καὶ τὸ τῆς ιδρύσεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ Διεθνοῦς καὶ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἀνάλυσις τῶν ἀρχῶν τῶν τεσσάρων συμβάσεων εἶναι ἐμπεριστατωμένη καὶ ἀπολύτως ἐπιτυχής. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀνωτέρω μελέτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πολύτιμος συμβολὴ εἰς τὴν ἐρευναν ἑνὸς θέματος τοῦ διεθνοῦς Δικαίου, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην πρακτικὴν σημασίαν.

4) Τὸ βραβεῖον εἰς μνήμην Ἀγίδος Ταμπακοπούλου, ἐκ δραχμῶν 40.000, ἀπονέμεται εἰς τὸν δικηγόρον κ. **Νικόλαον Γιαννιόν**, διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «In re obscura melius est favere repetitioni, quam adventicio lucro» ὑποβληθεῖσαν μελέτην του, ἀφορῶσαν εἰς τὴν θεωρητικὴν θεμελίωσιν, προϋπόθεσιν καὶ αἵτημα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 904 καὶ 913 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον καὶ ἐν παραβολῇ πρὸς τὸ ἰσχύον Γαλλικὸν Δίκαιον.

Ὁ συγγραφεὺς μὲ ὀρθὴν συστηματικὴν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀκριβολογίαν καὶ σαφήνειαν, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κατ' ἰδίαν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα προεκάλεσε καὶ προκαλεῖ ὁ θεσμός. Κατέχει τὰ εἰς τὴν ἐξέλι-

ξιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου ἀναφερόμενα θέματα καὶ ἐπιτυχῶς ἀναπτύσσει τὰς γνώμας, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅτε τὸ ιουστινιάνειον δίκαιον ἀπετέλει τὸ ἐκεῖ ἰσχύον κοινὸν δίκαιον. Ἐπιτυχῶς ἐπίσης ἀναπτύσσει τὰς θεωρίας περὶ τῶν θεωρητικῶν θεμελιώσεων τοῦ θεσμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐδιδάχθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὴν θεωρητικὴν θεμελίωσιν τοῦ θεσμοῦ ἀναζητεῖ εἰς τὰς συγχρόνους γενικὰς περὶ Δικαίου θεωρίας.

Ἰδίας σελίδας ἀφιερώνει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπαναλαμβανομένας κλασσικὰς ἐπὶ μέρους περιπτώσεις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, κατὰ τε τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν σημερινὴν ἰσχὺν ἐκάστης ἐξ αὐτῶν.

Ἡ προσπάθεια τοῦ συγγραφέως νὰ ἐξαντλήσῃ τὸ θέμα εἶναι ἀπὸ πάσης πλευρᾶς προφανές. Κατέχει τὴν διεθνῇ βιβλιογραφίαν καὶ κινεῖται ἀνέτως εἰς τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν σύγχρονον γενικὴν θεωρίαν τοῦ Δικαίου θέματα, δίδει δὲ προσοχὴν εἰς τὴν νομολογίαν τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων καὶ εἰς τὴν περιπτωσιολογίαν, ἣτις ἐκάστοτε ἀπὸσχόλησεν αὐτά.

5) Ἐπαινος εἰς τὸν δικηγόρον κ. **Νικόλαον Χριστοδούλου** διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «Οὐ δεῖ γίνεσθαι τινα πλουσιώτερον ἐκ τῆς ἐτέρου ζημίας» ὑποβληθεῖσαν ἐργασίαν του, ἀναφερομένην εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τὴν ἀμέσως ἀνωτέρω μελέτην θέμα.

Ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι ἀξία πολλῆς προσοχῆς. Ὁ συγγραφεὺς οἰκοδομεῖ μὲ τρόπον μεθοδικὸν τὸ ὅλον θέμα καὶ διεισδύει ἐπιτυχῶς εἰς τὰ κατ' ἰδίαν ζητήματα, τὰ ὁποῖα προκαλοῦνται ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῶν κανόνων τῶν συναποτελούντων τὸν θεσμὸν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Ἐπιτυχῶς ἐπίσης ἀναπτύσσει τοὺς κλασσικοὺς τύπους τῶν ἀπαιτήσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Εἶναι κάτοχος τῆς διεθνοῦς βιβλιογραφίας καὶ ἀξιοποιεῖ ἐπιτυχῶς τὴν νομολογίαν.

6) Τὸ *Βραβεῖον τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος*, δραχμῶν 30.000, διὰ τὴν συγγραφὴν μελέτης ἀφορώσης εἰς τὴν σύγχρονον ἀνάπτυξιν καὶ τὴν μελλοντικὴν πρόοδον τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας καὶ τῶν

γεωργικῶν βιομηχανικῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀπονέμεται εἰς τὸν δασολόγον κ. **Σωτήριον Σόλταν** διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ἔνδειξιν «Οὐ μὴν ἀλλ' ἔν γε τοῖς μεγάλοις ὄρεσιν κλπ.» ὑποβληθεῖσαν μελέτην αὐτοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω μελέτη, τιτλοφορουμένη «Μελέτη τῆς Οἰκονομίας τῶν ὄρεινῶν περιοχῶν. Τὸ ὄρεινὸν συγκρότημα «Παρνασσοῦ» ὡς πρότυπον μελέτης», ἐμφανίζει σπανίαν τεχνικὴν καὶ στατιστικὴν πληρότητα, εἶναι δὲ ἀναμφιβόλως μία τῶν καλυτέρων τοῦ εἴδους. Ὁ συγγραφεὺς προβαίνει εἰς ἐνδελεχὴ ἀνάλυσιν τῶν γεωργικῶν καὶ κοινωνικῶν δεδομένων ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς παραγωγῆς, τῆς διαρθρώσεώς της καὶ τοῦ εἰσοδήματος τῆς περιοχῆς. Τὸ χρησιμοποιούμενον στατιστικὸν ὕλικὸν εἶναι λίαν κατατοπιστικόν.

Ἡ ἀνωτέρω μελέτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπολύτως χρήσιμος διὰ τὴν διατύπωσιν ἐνὸς προγράμματος περιφερειακῆς ἀναπτύξεως.

7) *Βραβεῖον* εἰς τὸν ἀμερικανὸν ἐλληνικῆς καταγωγῆς κ. **James Barros** διὰ τὸ ἐκ 340 σελίδων βιβλίον του, ὑπὸ τὸν τίτλον «The Corfu Incident of 1923, Mussolini and the League of Nations». Εἰς αὐτὸ ἐξετάζεται τὸ ἐπεισόδιον τῆς καταλήψεως τῆς Κερκύρας ὑπὸ τῆς Ἰταλίας κατὰ τὸ 1923, εἰς τὸ πλαίσιον τῆς γενικωτέρας πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως Mussolini.

Τὸ ἔργον τοῦτο, συγκρινόμενον πρὸς ἕτερα ἔργα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος βασιζόμενα εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ἐμφανίζεται κατὰ πολὺ πληρέστερον τούτων, διότι ὁ συγγραφεὺς ἐμελέτησεν ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω πρακτικῶν καὶ τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, ὡς καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς συνδιασκέψεως τῶν Πρεσβευτῶν. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Barros συντελεῖ ὁμολογουμένως εἰς τὴν διαπίστωσιν μιᾶς ἱστορικῆς ἀληθείας, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς ἠναγκάσθη, παρὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διεθνοῦς Δικαίου, καὶ χάριν τῆς διατηρήσεως τότε τῆς εἰρήνης, νὰ δεχθῇ ὄρους σχετικoὺς πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἐπεισόδιον, οἱ ὅποιοι πᾶν ἄλλο ἦσαν ἢ δεδικαιολογημένοι.

8) *Βραβεῖον* εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. **Γρηγόριον Μανιατόπουλον**, Γραμματέα τῆς γεραρᾶς Ἰουστινιανείου Ἱερᾶς

Μονῆς τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, ἐκ τῶν λογιωτέρων ἐν Αἰγύπτῳ κληρικῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, προσενεγκόντα σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Αἰγυπτιώτην Ἑλληνισμόν, διακριθέντα δὲ πάντοτε διὰ τὴν διδακτικὴν, ἐκκλησιαστικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν δρασιν του εἰς τὸν ἀκραῖον τοῦτον σταθμὸν καὶ παλαίφατον προμαχῶνα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας.

9) *Βραβεῖον* εἰς τὸν κ. **Λουκᾶν Πάτραν**, Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ τέως Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὁργανισμοῦ Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων, διὰ τὸ βιβλίον του «Τὰ θεμελιώδη προβλήματα τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς».

Τὰ προβλήματα ταῦτα ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μὲ σαφήνειαν καὶ αἱ σύνθετοι ὄψεις τούτων ἐρευνῶνται εἰς βάθος. Ὁ συγγραφεὺς δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἀπὸ τυπικῆς - νομικῆς ἀπόψεως ἐρευνᾶν τῶν προβλημάτων, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ εἰς ὅλας τὰς οὐσιαστικὰς ὄψεις αὐτῶν (οἰκονομικὰς, δημοσιονομικὰς, πληθυσμιακὰς, ψυχολογικὰς, κοινωνικὰς, ἐθνικὰς καὶ διεθνεῖς).

Ἡ ἐπεξεργασία τῶν θεμάτων γίνεται μὲ ἐπιστημονικὴν σαφήνειαν καὶ πρωτοτυπίαν. Ἡ παρατιθεμένη βιβλιογραφία εἶναι ἢ μὲν ἑλληνικὴ σχεδὸν ἐξαντλητικὴ, ἢ δὲ ἀλλοδαπὴ πλουσιωτάτη.

Τὰ προεκτεθέντα στοιχεῖα καθιστοῦν τὸ ἀνωτέρω ἔργον ἀξιόλογον συμβολὴν εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. Ἀλλὰ καὶ τὴν διερεύνησιν τῶν πρακτικῶν ἑλληνικῶν προβλημάτων προωθεῖ τοῦτο καὶ παρέχει τὰ στοιχεῖα ὀρθῆς ἐπιλύσεως αὐτῶν, διότι ὁ συγγραφεὺς, μετὰ τὴν θεωρητικὴν θεμελίωσιν ἐκάστου προβλήματος, ἐξειδικεύει τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑλληνικῶν δεδομένων.

10) *Βραβεῖον* εἰς τὸν κ. **Κωνσταντῖνον Παπαλεξάνδρου** διὰ τὸ ἔργον του «Συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας». Τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ ἔργου τούτου εἶναι ἡ συντομία καὶ ἡ σαφήνεια, εἰς δὲ τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφικὴν βιβλιογραφίαν δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀντίστοιχον ἔργον. Ὁ συγγραφεὺς, δίχως νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸ ἔργον του μὲ φόρτον ἐννοιῶν, κατώρθωσε νὰ δώσῃ σύντομον ἀλλὰ πλήρη ἐννοιολογικὴν εἰκόνα τῶν

διαφόρων φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ διὰ τοῦ ἔργου βοηθεῖ, ἰδίᾳ τοὺς νέους, νὰ ἀποσαφηνίσουν βασικὰς ἐννοίας τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας.

11) Τὸ ἐκ δραχμῶν 30.000 ἔπαθλον τῆς *Βασιλικῆς Προνοίας*, εἰς τὸν Σύνδεσμον τῶν Μεγαλοχωριτῶν «**Ἡ Ἀγία Παρασκευή**», διότι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του μέχρι σήμερον παρουσιάζει συνεχῇ καὶ διαρκῶς ζωηροτέραν καθισταμένην δρᾶσιν εἰς τὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς χειμαζομένης περιοχῆς τοῦ Μεγαλοχωρίου τῆς Εὐρυτανίας.

12) *Χαλκοῦν Μετάλλιον* εἰς τὸ Θρακικὸν Κέντρον, διότι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του (1927) μέχρι σήμερον ἐπραγματοποίησεν ἀξιόλογον δρᾶσιν σκοποῦσαν εἰς τὴν βοήθειαν τῶν ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὰς ἐθνικὰς καταστροφὰς ἐγκατασταθέντων Θρακῶν καὶ ἐνίσχυσεν, ἐξ ἰδίων πόρων, πᾶσαν προσπάθειαν βελτιώσεως τῶν ἐν Θράκῃ συνθηκῶν ζωῆς. Πρὸς τούτοις, ἐξέδωκε τεσσαράκοντα (40) τόμους τοῦ συγγράμματος «**Θρακικά**», εἰς τοὺς ὁποίους διασφύζεται πολύτιμον καὶ δυσεύρετον ἱστορικὸν καὶ λαογραφικὸν ὕλικον περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Θράκης καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Τὸ Θρακικὸν Κέντρον ἀποτελεῖ ἔξοχον παράδειγμα ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας εἰς τὸν ἐθνικὸν καὶ πνευματικὸν τομέα.

13) *Χρυσοῦν Μετάλλιον* εἰς τὴν **Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος** ἐπὶ τῇ 125ετηρίδι της, διὰ τὴν ἐξέχουσαν κοινωφελῇ καὶ ἐθνωφελῇ δρᾶσιν της εἰς τὸν οἰκονομικὸν βίον τῆς χώρας.

Ἀπὸ τοῦ 1841, ὅτε ἰδρύθη, μέχρι τοῦ 1928, ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ὑπῆρξεν ὁ φορεὺς τῆς Νομισματικῆς καὶ Πιστωτικῆς Πολιτικῆς καὶ ὁ τραπεζίτης καὶ ὁ κύριος οἰκονομικὸς σύμβουλος τοῦ Κράτους. Ἡ δρᾶσις της ὑπῆρξε πάντοτε δημιουργικὴ εἰς τὸν δημόσιον τομέα, ἰδίως δὲ εἰς τὰς κρίσιμους καμπὰς τῆς οἰκονομικῆς ἱστορίας τῆς χώρας.

Ἐξ ἴσου δημιουργικὴν δρᾶσιν ἀνέπτυξεν ἡ ἀνωτέρω Τράπεζα καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν τομέα, προάγονσα τὴν λαϊκὴν ἀποταμίευσιν καὶ χρηματοδοτοῦσα τοὺς παραγωγικοὺς κλάδους τῆς οἰκονομίας.

Ἀπὸ τοῦ 1928, ὅτε μετερρυθμίσθη τὸ τραπεζικὸν σύστημα τῆς χώρας, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἐλειτούργησε καὶ λειτουργεῖ ὡς τράπεζα καταθέσεων καὶ πιστοδοτήσεως τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, παρουσιάσασα ἀλματώδη αὔξησιν τῶν ἐργασιῶν της. Σήμερον αὕτη ὄχι μόνον κατέχει τὴν πρώτην πάντοτε θέσιν μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν τραπεζῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων τραπεζῶν τοῦ κόσμου.

Ἡ λειτουργία τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἡσκήθη ἐν γένει πάντοτε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐθνικῆς οἰκονομίας. Εἰς ἀναγνώρισιν τῆς μακρᾶς, λαμπρᾶς καὶ ἐθνωφελοῦς σταδιοδρομίας της, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὴν Χρυσοῦ Μεταλλίου.

14) *Χρυσοῦν Μετάλλιον* εἰς τὴν **Ριζάρειον Ἐκκλησιαστικὴν Σχολήν**, ἰδρυθεῖσαν τὸ 1844, διὰ δωρεᾶς τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Μάνθου καὶ Γεωργίου Ριζαρῶν, καταγομένων ἀπὸ τὴν περιοχὴν Ζαγορίου τῆς Ἠπείρου. Ἡ Σχολὴ αὕτη κατὰ τὰ 122 ἔτη τῆς λειτουργίας της ὑπῆρξε μέγα φυτώριον, ἐστία ἀληθοῦς Χριστιανικῆς καὶ κλασσικῆς παιδείας, ἐκ τῶν κόλπων δὲ αὐτῆς προῆλθον καὶ ἀνεδείχθησαν ἐξαίρετοι κληρικοὶ καὶ ἱεράρχαι, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπιφανεῖς ἐπιστήμονες εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Ἐπιστήμης. Ἡ ἀκτινοβολία τῆς Ριζαρείου Σχολῆς ἐπεξετάθη καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, εἰς ὅλας τὰς παλαιὰς περιοχὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

15) *Χρυσοῦν Μετάλλιον* εἰς τὴν **Ἱερὰν Μονὴν Ἀρκαδίου**, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ Ὀλοκαυτώματος αὐτῆς. Οἱ ἐν αὐτῇ ἀνδραγαθήσαντες ἥρωες δὲν ὑπάρχουν πλέον. Ἡ Μονὴ Ἀρκαδίου ὅμως συνεχίζει ἄνευ διακοπῆς τὴν ζωὴν της μέχρι σήμερον καὶ εἶναι τὸ ἱερὸν σύμβολον τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου ἀγῶνος τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ.